

[Sigsgaard.]

den langt større. Lejerne og særlig de unge uden lejlighed betaler.

Prikken over i'et er forhøjelsen af ejerlejlighedernes priser gennem større skatteunderskud gennemført af regeringspartierne sammen med socialdemokratiet og SF; en ejerlejlighed til 100.000 kr. stiger 5.000-10.000 kr. i pris efter den vedtagelse. Oven i det hele kom så momsforhøjelsen. Den fattige betaler 8 kr. i moms af hver hundredkroneseddel, den rige 3-4 kr.; så her er det også klart, hvem der betaler regningen. For at gøre linjen i regeringens politik helt klar, besluttede den så at lade lønmodtagerne og pensionisterne og de unge under uddannelse forære arbejdsgiverne 200 mill. kr. Det er altså ikke løse påstande, når VS siger, at regeringen fører klassepolitik, og at den gør det endnu mere udpræget end tidligere regeringer.

VS har i årets løb fremsat 10 lovforslag og 9 forslag til beslutning. Med vore forslag har vi sigtet på økonomisk udligning, på et retfærdigere skattesystem, beskyttelse af almindelige borgerrettigheder og udvidelse af de demokratiske rettigheder.

Den økonomiske udligning var sigtet med vort forslag om en uddannelséstøtte til alle uddannelsessøgende, som de kan leve af. Det samme gælder forslaget om ophævelse af kommuneskatten, der ville stille de dårligst stillede i dyre kommuner langt bedre end i dag og udrydde skattelyene. Sidst har vi foreslået kursgevinster beskattet straks og lovene om investeringsfonds og etableringskonti ophævet. Hvorfor skal kursgevinster være skattefri, når arbejdsindtægter beskattes? Det har ingen svaret på endnu. Ud fra den betragtning, at den moderne udbygning af lønarbejderne for en stor del sker ad skattevejen, har vi stillet en serie forslag mod skattesnyderi og afskrivningsfiduser.

Opmærksomme medlemmer i tinget vil bemærke, at alle de VS-forslag, jeg her har nævnt, går i stik modsat retning af regeringens forslag. En hovedforskel på regeringens og vore forslag er, at regeringens gavner de velstillede, medens vore gavner de noget dårligere stillede. En anden hovedforskel er desværre, at regeringens forslag blev vedtaget, og det blev vore forslag ikke.

Derudover har vi stillet en række forslag,

der tilfælles har et ønske om at udvide og sikre de demokratiske rettigheder. Det gælder udover folketingsbladforslaget f. eks. forslaget om at sikre arbejderne imod tvangsmæssig forflyttelse og beskæftigelse i fremmede fag.

En række af de demokratiske rettigheder er temmelig udhulede, og andre har aldrig haft noget reelt indhold. Op til grundlovsdagen må jeg minde om, at det danske demokrati i en række henseender er yderst formelt præget. Vort mål med folketingsarbejdet er ikke at få socialismen vedtaget, det sker ikke gennem tinget, heller ikke at få en masse forslag vedtaget, det kan vi ikke, men derimod at rejse sager, der måske dækkes over, rejse nye problemstillinger, føre ønsker frem, som andre ikke vil tage sig af, protestere mod overgreb, agitere for mere frihed, flere rettigheder, bedre vilkår for dem, der i dag har for lidt frihed og for dårlige vilkår, på bekostning af dem, der har sat sig på flæsket.

Udenrigspolitik beskæftiger tinget sig sjældent med. Danmarks politik er uændret, siger skiftende regeringer lakonisk, og det har de støt sagt i de sidste 20 år, hvor verdenssituationen er ændret mere end nogen sinde tidligere. En politik, der forbliver uændret, medens de forhold, den er udsprunget af, er under hastig forandring, skaber jo ikke ligefrem tillid. Men ordvalget ændres dog. Medens aviser og radio tidligere daglig talte om den frie verden, er udtrykket nu lidt sjældnere; det bruges faktisk mest af sydøstasiatiske diktatorer som Thieu i Sydvietnam. Måske hænger det sammen med, at undertrykkelsen i den frie verden bliver stadig mere åbenbar. I USA meldes der hver uge om nye politimord; i Frankrig forbydes den ene politiske organisation efter den anden, i Portugal er fængslerne fyldte. Og i Grækenland føler folk nok ikke deres verden særlig fri. Udenrigsministeren stillede ikke noget forslag i NATO-rådet, ja, han stod end ikke fast på et krav om nogle linjer om Grækenland i communiquéet. Når han ikke kunne få sådanne ting igennem og han ikke foreslog det, hænger det jo nok sammen med, at set med militære NATO-øjne er Grækenland intet problem, det er tværtimod det ideelle medlem.

Det syn er på ingen måde nyt. Det befriede Grækenland ville i 1944 gøre sig fri af